

ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีตรวจสอบพบว่านางสาวอมรรัตน์ สุนาเคน เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชีของศาลจังหวัดสมุทรปราการ มีพฤติการณ์ยักยอกเงินของทางราชการ จึงได้รายงานต่อผู้บังคับบัญชาและตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้น พบว่านางสาวอมรรัตน์ทำผิดจริง จึงได้ให้ลงโทษทางวินัยแต่นางสาวอมรรัตน์หลบหนีไป กระทั่งตรวจยุติธรรมได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงหาผู้รับผิดชอบทางแพ่ง ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐมีฐานะเป็นหน่วยงานราชการของศาลยุติธรรมได้ฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นคดีแพ่งต่อศาลแพ่ง คดีหมายเลขดำที่ ๖๑๔/๒๕๔๔ โดยให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบเป็นเงินจำนวน ๑๔๘,๑๑๒.๐๖ บาท ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต่อมา วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ส่งคำสั่งสำนักงานศาลยุติธรรม ที่ ๐๗๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงเป็นจำนวนเงิน ๑๔๘,๑๑๒.๐๖ บาท ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาแล้วมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่ง ที่ ๐๗๒/๒๕๔๕ เป็นการปฏิบัติที่ไม่ชอบตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กระบวนการมีคำสั่งและการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีอำนาจในการออกคำสั่งดังกล่าว การออกคำสั่งดังกล่าวขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีอำนาจตามกฎหมายในการสั่งให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบตามพระราชบัญญัติความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้เป็นโจทก์ฟ้องผู้ฟ้องคดีเป็นคดีแพ่งต่อศาลแพ่งแล้วนำข้อเท็จจริงเดียวกันมามีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบในมูลหนี้เดียวกันอีก จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริตทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องเสียหาย ทางราชการสามารถเรียกร้องบังคับค่าเสียหายจากนางสาวอมรรัตน์ สุนาเคน ได้ จึงไม่มีความเสียหายที่จะมาเรียกร้องจากผู้ฟ้องคดีอีก

ผู้ฟ้องคดีมีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๐๗๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๕

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๐๗๒/๒๕๔๕ ถูกยกเลิกโดยผลของคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๘๕๓/๒๕๔๕ ไปแล้ว ดังนั้น วัตถุประสงค์ของการฟ้องคดีจึงหมดสิ้นไป ศาลไม่จำเป็นต้องออกคำสั่งบังคับให้ตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และไม่เป็นประโยชน์ที่จะพิจารณาคดีนี้
อีกต่อไป จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีนี้ออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ให้จำหน่ายคดี
ออกจากสารบบความ ความว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่ง
ของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๐๗๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๕ โดยเหตุผลที่ว่าคำสั่งดังกล่าว
ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หลังจากผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีได้ยื่นคำให้การ
และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งที่ ๘๕๓/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดี
รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นจำนวนเงิน ๓๘,๔๖๗.๒๔ บาท ซึ่งเป็นจำนวนเงินที่ลดลง
กว่าคำสั่งเดิม ที่ ๐๗๒/๒๕๔๕ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๘๕๓/๒๕๔๕
เป็นคำสั่งที่อยู่บนมูลกรณีเดียวกันกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๐๗๒/๒๕๔๕ แต่เปลี่ยนแปลง
ตัวเลขจำนวนเงินให้น้อยลงเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมค่าฟ้องและส่งไปให้
ศาลปกครองชั้นต้นทางไปรษณีย์เมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๔๖ เพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งของ
ผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๘๕๓/๒๕๔๕ ด้วย การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยและมีคำสั่งจำหน่ายคดี
ของผู้ฟ้องคดีโดยที่ยังไม่ได้วินิจฉัย กรณีที่ผู้ฟ้องคดีขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี
ที่ ๘๕๓/๒๕๔๕ จึงเป็นการคลาดเคลื่อนกับข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย เพราะคดีของผู้ฟ้องคดี
ยังไม่ยุติ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งยกคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้
สืบเนื่องมาจากผู้ฟ้องคดีตรวจสอบพบว่า นางสาวอมรรัตน์ สุนาเคน เจ้าหน้าที่การเงินและ
บัญชีของศาลจังหวัดสมุทรปราการยกยอกเงินของทางราชการ จึงรายงานต่อผู้บังคับบัญชาและ
ตั้งกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นพบว่า นางสาวอมรรัตน์กระทำความผิดจริง
จึงได้ให้นางสาวอมรรัตน์ทำหนังสือรับสภาพหนี้คดีใช้เงินจำนวน ๔๓๒,๖๙๓.๕๒ บาท
คืนแก่ทางราชการและดำเนินคดีอาญา ซึ่งกระทรวงยุติธรรมได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน
ข้อเท็จจริงหาผู้รับผิดชอบทางแพ่ง และต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้ฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลแพ่งเป็น
คดีหมายเลขดำที่ ๖๑๔/๒๕๔๔ ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบเป็นเงินจำนวน ๑๔๘,๑๑๒.๐๖ บาท
ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต่อมา เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕
ผู้ถูกฟ้องคดีได้ส่งคำสั่งที่ ๐๗๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดี
รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง
เป็นเงินจำนวน ๑๔๘,๑๑๒.๐๖ บาท ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย

กระบวนการมีคำสั่งและการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดี เป็นการปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยวิธีปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และการออกคำสั่งดังกล่าวขัดต่อมาตรา ๒๔๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีอำนาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ทั้งเป็นการนำข้อเท็จจริงที่ฟ้องเป็นคดีแพ่งมามีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบในมูลหนี้เดียวกันเป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต ผู้ฟ้องคดีขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๐๗๒/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๔๕

ศาลปกครองชั้นต้นได้ดำเนินกระบวนการพิจารณาจนถึงขั้นตอนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทำคำให้การเพิ่มเติมแล้ว โดยผู้ถูกฟ้องคดีทำคำให้การเพิ่มเติมว่า เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๕ ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการพิจารณาความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่จากกระทรวงการคลัง โดยกรมบัญชีกลาง ตามหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๕๑๘.๖/๒๘๗๖๓ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๕ โดยให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวน ๓๘,๔๖๗.๒๔ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีเห็นชอบด้วย ส่วนการพิจารณาออกคำสั่งแก้ไขคำสั่งเดิมและออกคำสั่งเพิ่มเติมอยู่ในระหว่างดำเนินการ ซึ่งต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ศย ๐๑๖/๓๙๙๓๑ ลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๕ แจ้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการแก้ไขคำสั่งทางปกครองพร้อมกับแจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้วโดยมีคำสั่ง ที่ ๘๕๓/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๕ เรื่องเปลี่ยนแปลงค่าสินไหมทดแทนและให้ชำระเงิน ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน ๓๘,๔๖๗.๒๔ บาท

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ดำเนินการแก้ไขคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชดเชยเงินค่าทดแทน โดยมีคำสั่ง ที่ ๘๕๓/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๕ พร้อมทั้งแจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว เนื่องจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๐๗๒/๒๕๔๕ ถูกยกเลิกโดยผลของคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๘๕๓/๒๕๔๕ ไปแล้ว ดังนั้น วัตถุประสงค์แห่งการฟ้องคดีจึงหมดสิ้นไป ศาลไม่จำเป็นต้องออกคำสั่งบังคับให้ตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และไม่เป็นประโยชน์ที่จะพิจารณาคดีอีกต่อไป จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ ๐๗๒/๒๕๔๕ ให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงดังกล่าว เป็นการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของกฎหมายและขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กระบวนการมีคำสั่งและการพิจารณาอุทธรณ์

ของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการกระทำโดยไม่มีอำนาจตามกฎหมาย และทางราชการไม่ได้รับความเสียหาย
 ดังนี้ เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวหาว่าหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ
 กระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายโดยออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน
 ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการกระทำโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ขอให้เพิกถอนคำสั่ง
 ดังกล่าว แม้ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีจะได้มีคำสั่ง ที่ ๘๕๓/๒๕๔๕ แต่คำสั่งดังกล่าวก็เป็นเพียงการ
 เปลี่ยนแปลงจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ให้ชำระอันสืบเนื่องมาจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี
 ที่ ๐๗๒/๒๕๔๕ หาได้มีผลเป็นการยกเลิกคำสั่งที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบไม่
 นอกจากนี้ ยังจะต้องพิจารณาต่อไปว่า คำสั่งและการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย
 ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างหรือไม่ ที่ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่า วัตถุประสงค์ของการฟ้องคดีหมดสิ้นไป
 ศาลไม่จำเป็นต้องออกคำสั่งบังคับให้ตามมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ
 วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และไม่เป็นประโยชน์ที่จะพิจารณาคดีต่อไป
 จึงมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งให้ยกคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ให้จำหน่ายคดีหมายเลขดำ
 ที่ ๗๓๑/๒๕๔๕ หมายเลขแดงที่ ๖๕๐/๒๕๔๖ ออกจากสารบบความ และให้ศาลปกครองชั้นต้น
 ดำเนินกระบวนการพิจารณาและพิพากษาต่อไปตามรูปคดี

นายจรัญ หัตถกรรม
 ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายเฉลิมชัย วสินนท์
 ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

พลเอก นิยม ศันสนาคม
 ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพีระพล เซวาน์ศิริ
 ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายดำริ วัฒนสิงหะ
 ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

วันที่อ่าน ๑๕ มีนาคม ๒๕๔๗

ชววรรณ : ผู้พิมพ์